

лемо лукавство отговоривши, рече му: Тоя челоуѣкъ, незнамъ защо, разгнѣвалъ се на слуга та си, и погналъ го со сабя гола, какво то и ты виде, за да го убіе. А онъ сыромахъ едва достигнавши до наша та къща, втече внетре, за да се упази: кого то азъ скрыхъ, и не дадохъ да го погуби. И за това онъ толку гълчеше сось гнѣвъ на мене. Мъжъ же попыта: и гдѣ е слуга та; жена та же рече: въ повнетрешня та къща. Тога онъ излезнавши вонъ отъ къща та, разгледа добре на секаде за воина, и като го не виде нигдѣ, отиде при слуга та, и рече му: видишь ли какво добро ти направи моя та жена; отиди си прочее со здравіе, защо господарь ти си отиде. Рече же и на жена та си: воистинну големо добро си направила томува сыромаху, и похвали я.

Сось това прочее повѣствованіе, о царю, доказувамъ твоей державѣ, защо не тебе никой отнюдъ да вѣрува прелестны те думы женски. И това слово чувши царь отъ философа, повелѣ пакъ да не убивагъ сына му:

Отхожда пакъ лукава та и лоша та жена при царя.

Лукава та и злонравна та жена, разумѣвши пакъ отложеніе то царско, отиде въ третій день предъ него, и рече му: О